

ogsaa mene, at naar en Forretningsmand for at spare Tid benytter Droske i Stedet for Sporvogn, kan man nok sige, at det ikke just er Lystkørsel, men paa den anden Side maa man have Ret til at sige, at naar den paagældende anser Tiden for saa kostbar, at han kan forsvare at give Penge ud til Drosken for at spare Tid, saa betyder denne Afgift saa lidt for ham — maaske 10 til 15 Øre — at der ikke er Grund til ikke at tage den fulde Afgift. Den højtærede Finansminister afviste mit Forslag om Vejning med den Bemærkning, at det vilde blive alt for besværligt. I det hele taget synes den højtærede Finansminister at lægge megen Vægt paa, at Lovene ikke bliver for besværlige at administrere. Jeg kan ud fra dette Synspunkt til en vis Grad endnu bedre forstaa den højtærede Finansministers Lignelse mellem Fyrbødere og Professorer, som konkluderede i, at han bl. a. af den Grund, at Professorerne kun havde 4 Timers Arbejde om Dagen, vilde foretrække at blive Professor fremfor Fyrbøder. Der er det med Vanskeligheder, at de kræver et vist Arbejde for at blive overvundet. Men jeg kan ikke se, at det vilde medføre det mindste uovervindelige, at man bestemte, at Automobilernes Vægt skulde være afgørende. Automobiler er nu en Gang Køretøjer, der bevæger sig med en vis Lethed. De skal registreres som saa meget andet; for at blive det maa de dog nødvendigvis et eller andet Sted hen. Men da der efterhaanden findes mange Vægte her i Landet, skulde man ikke tro, at det vilde være saa svært at faa Vognen vejlet. I øvrigt har det været saaledes efter de tidligere Automobillove, at Automobiler af en vis Vægt maatte køre paa Bivejene, altsaa var man den Gang inde paa, at Vognene skulde vejes. Hvorfor man saa ikke skulde kunne gøre det nu, forekommer mig ubegribeligt. Netop det, at Automobilet er let, bevirker, at Sliddet paa Vejene bliver mindre, saa allerede af denne Grund vil der være god Konsekvens i, at Vognens Vægt faar Betydning for den Afgift, der skal svares.

Det har været mig en Tilfredsstillelse, at det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo) ogsaa mente, at der kunde være Grund til, at Kommunerne skulde have — jeg tror endda, han mente hele — Automobilafgiften. Det mener jeg paa ingen Maade, men der kunde være Grund til, at de fik en lille Del deraf, og navnlig, hvis man, hvad den højtærede Finansminister altsaa

ikke kunde tiltræde, kunde gaa ind paa, at Kommunen fik en vis Indfyldelse paa Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt et Køretøj skulde betragtes som et Nytte-køretøj eller et Luksuskøretøj. I denne Forbindelse er det mig en Tilfredsstillelse at have hørt den højtærede Finansminister udtale, at han kan tiltræde, at der i Lovene indføres en Dispensationsbestemmelse.

Angaaende Selskabsskatten sagde den højtærede Finansminister, at jeg som Ordfører for det konservative Folkeparti naturligvis var Tilhænger af, at Satserne skulde nedsættes. Det er jeg imidlertid særlig af den Grund, at jeg føler mig overbevist om, at Følgen af, at vi opretholder de høje Satser, bliver, at en Mængde Selskaber vil se deres Fordel ved at opløse sig. Derom kan der ikke være den mindste Tvivl. Hvis f. Eks. den højtærede Finansminister vilde have den Ulejlighed at regne ud, hvorledes Forholdet vil blive med 1 Mill. Kr. eller et mindre Beløb — det er for saa vidt ligegyldigt —, f. Eks. 1 000 Kr., anbragt i et nyt Selskab, som kan antages ikke at ville give over 10—15 pCt. Udbytte, eller i et gammelt lille Selskab, som, fordi det har opsparet stor Kapital, ligger inde med saa store Aktivmasser, at det i Forhold til Aktiekapitalen vil tjene meget, er der ikke den mindste Tvivl om, at selv om man regner det Beløb, som kommer ind ved Likvidation ud over Parikurs, som Indtægt for de paagældende Aktionærer, hvilket i Almindelighed kun vil kunne betyde en Skatteudgift for de paagældende en Gang for alle af 10—15 pCt., — ellers skal den paagældende have meget store Beløb staaende i Selskabet, vil Aktionærerne i det gamle Selskab have Fordel af Likvidation, da Op-retholdelse af Selskabet kan betyde en Beskatning lig $\frac{1}{3}$ af Indtægten Aar efter Aar. Dette er efter min Overbevisning saa fuldt ud uangribelig rigtigt; jeg tør dog paastaa, at jeg kan regne en lille Smule, og dette er ikke noget svært Regnestykke. (Afbrydelse af *Finansministeren*). Den højtærede Finansminister siger, at Skatten gælder for et Aar, men han har i en tidligere Replik til mig netop sagt, at disse Love her ikke kunde antages kun at ville komme til at gælde for et Aar, men i alt væsentligt maatte antages at komme til at gælde ogsaa for kommende Aar. Jeg vil mene, at den højtærede Finansminister udtrykte sig paa en saadan Maade, at ingen kan være i Tvivl om, at hans Tro gik i den af mig antydede Retning. Og naar Forholdene ligger som